

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félfévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

MAGÁTÓL.

Mk. 4:26—29.

Isten országában ez a dolgok rendje: magától. Fenségesen példázza ezt az Úr a fenti igében. Az ember elveti a gabonamagot a földbe s ezzel megszűnt a mag feletti hatalma. Majd csak a sarlót eresztheti rá vagy modernebb eszközt, hogy a vetést learassa. Ami a vetés és az aratás között történik, az független tőle. Magától megy minden. Magától hal el a vetőmag a földben, magától kel ki, magától szökken szárba, magától terem a kalászban a sokszoros mag. Magától. A magban rejlő erő és élet, Isten esője és napfénye, Isten kegyelmes akarata érvényesül. Ez az a magától... Így szórja az ember ajka Isten Igéjét emberi szívekbe s tovább nincs hatalma az Ige felett; az már megszűnik az Ige elhíntésével. Hogy egy sziv befogadjá-e, egy lélek megtörik-e, egy élet felszabadul-e és meggyógyul-e: nem az embertől függ. Nem az ember tette-érde-me. Az Igében rejlő Erő és Elet, az Úr szeretete és hűsége, amely ezt az Erőt és Eletet rázúdítja emberre, közösségre, hogy az erőtlén erőre kap, ahogyan addig soha, és az alélt s halott életre támad, ujjongó örömeletre, úgyhogy szeme tüzel, ajka magasztal, keze simogat, válla terhet vállal és hordoz, szíve szeret, szeret, szeret ama nagy szeretettel, mely határt nem ismer és soha el nem fogy: mindez magától. Mindez az Úrtól. Mindez kegyelemből. »Ez a *magától*: ez a *Kegyelem*« — mondja Reményik Sándor. Így mondja:

»Először sírsz,
Azután átkozódsz,
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, egetostromló akarattal —
S a lehetetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szótalanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy, minधिába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlőcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor — magától — megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat — hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy picit csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.
Akkor — magától — szűnik a vihar,
Akkor — magától — minden elcsitul,
Akkor — magától — éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától friss gyümölcs terem.

Ez a *magától*: ez a *Kegyelem*.«

Z. H.

Szentlélek tegnap.*

Azt valljuk, hogy az Isten lényegében egy, személyében három: Atya, Fiú és Szentlélek. A Szentháromság harmadik személyéről, a Szentlélekről van szó ezen a konferencián. Nekem a *Szentlélek multjáról* kell szólnom. Feladatomat úgy gondolom megoldani, hogy összefoglalom a Róla szóló *bizonyágtételeket*.

I. — Már az *Ószövetségben* is hallunk Róla. Egyes embereknek, akikre nagy és felelősségteljes feladatokat bíz Isten, adja az Ő Lelkét (Besalél, József, Dániel, Mózes, Józsué, Sámson, bírák, királyok). Lelke által hívja el, küldi, sokszor kényszeríti a prófétákat feladatuk betöltésére (II. Kir. 29, És. 61:1, Mik. 3:8). Mindezekből láthatjuk: 1. Isten az *Ószövetségben* csak *egyes cselekedetekhez, feladatokhoz* adja az Ő Lelkét, mégis már az *Ószövetségben* is ott a vágy, hogy az ember egész életét betöltse (Zs. 51:12) és az ígérlet, hogy ez bekövetkezik (Ez. 36:26—27). 2. Csak időről-időre adja Isten az Ő Lelkét s csak *ideig-óráig* van rajtuk, de már felcsendül az ígérlet, hogy a Messiáson majd megnyugszik, azaz állandóan Benne lesz az Úr Lelke. (Es. 11: 1—2). 3. És csak *egyes embereket* ruház föl az Ő Lelkével, amivel szemben Jóel 2:28 ígérete azt mondja, hogy egykor az Úr mindenkire kitölti az Ő Lelkét.

II. — Az *ószövetségi* ígérletek beteljesedtek az *Újszövetségben*. 1. — Es. 11: 1—2) szerint az Úr Jézus Krisztusban. Szentlélektől fogantatott. Megkeresztelésekor Reá száll a Szentlélek. Ő vezeti a lépteit. Nem mérték szerint kapja a Lelket (Ján. 3:34), hanem a Lélek teljessége nyugoszik meg Rajta. Bölcsesség és értelem lelke. Ismeri Isten akaratát. Tudja, mikor és mit kell cselekednie. — Tanácsnak és hatalomnak lelke... megmutatkozik az Ő egész működésében. — Isten ismeretének és félelmének lelke... tükröződik az Ő halálíg tartó engedelmisségében. Feltámadása után teljesen eggyé lesz Vele s így adhatja, mint az Ő Lelkét (Ján. 20:22). Az Atyától küldi, de az Ő Lelke is; Benne Ő van velünk.

2. A *pünkösti nagy csodában* három ígérlet teljesedett be: Ján. 14:16; Jóel 2:28; és Ez. 36:26—27. Péter Jóel 2:28-beli ígérethez hivatkozva tárja fel a történeteket: Isten cselekszik itt, aki hatalmasan bizonyította meg az Ő Igéjét. — A pünkösti tény teljesen átformálja az életüket. Belsőleg és külsőleg egyaránt. Az Újszövetség bizonyágtételein átvonul a meggyőződés: Szentlélek nélkül nincs keresztény élet; ezt egyedül Isten Lelke munkálja. — A Szentlélek munkája meg-

nyilatkozik a Lélek *gyümölcseiben* (Gal. 5:22), amelyeknek mindenkinél meg kell lennie, és a *lelki ajándékokban*, amelyekből az egyik ezt, a másik azt kapja. Megítélésüket illetőleg mérvadó I. Kor. 12 és 14. f. — Isten szabadon adja az Ő Lelkét. Ez nem vehető meg. Nem lehet Őt kényszeríteni, hogy adjon. Kérni azonban lehet, sőt kell. De jaj nekünk, ha el-lenszegülünk Neki.

III. — Az *egyház történet* a Szentlélek munkájáról beszél. Mit munkált, amikor engedtek Neki s hogyan halt el minden élet, amikor az emberek engedetlenkedtek Vele szemben. Szomorú, hogy még az egyháztörténet is csak az emberi tényezőkkel számol, a Lélek munkáját nem akarja észrevenni. Példaképpen hadd hivatkozzam a reformációra. A világ tele van azzal, milyen hatalmas ember volt Luther Márton, milyen nagy lelki megújodást indított meg. Ő maga pedig azt mondja a III. hitágazat magyarázatában: »Hiszem, hogy saját értelmemmel vagy erőmmel nem tudnék Jézus Krisztusban... hinni..., hanem a Szentlélek hívott...«

Istennek az a célja, hogy magának olyan népet készítsen, amely az Ő Lelkének vezetése alatt áll, s amelynek minden egyes tagja az Ő gyermeke. Most láthattuk, milyen csodálatos úton váltoította ezt meg. *Medvegy Mátyás.*

Tavasza a nyárban.

Ez évben a második tavaszban élek. Egyiket a természetben szemlélhettem. Ez nem régen maradt el mögöttem, a rügybontó április-májusban. Utaztam sokat e tavaszban virággal hímes réteken. S míg száguldó vonatom repített a cél felé, pacsirta dalával együtt szállt énelem Isten elé, s zengte a lelkem a hála himnuszát. Hisz annyi csodát, mit e tavaszban látott két szemem, leírni — tudom — nem lehet.

Közről is néztem életfakadást. Halottnak látszó rügyekből hogyan lett levél és virág! Igen! Láttam, hogyan vesz diadalt az élet a halál felett.

Sokszor felmerült bennem akkor két gondolat: Uram! Miért prédikál nekem minden úgy e tavaszban, mint még soha?

Es miért vésed olyan mélyen a szívembe tavaszi csodáid által drága Igédet, hogy »Nálad semmi lehetetlen nincsen?« Kutattam, kerestem soká az okát, s most meglettem. Most, amikor a második tavaszban élek. S lelkemből újra száll az ének az ég felé:

»Uram, már mindent értek!
Hitre neveltél tavaszi csodáid által,
mielőtt a lelkek telébe küldtél.«...

Új munkahelyemen a harmadik hónapban élek. Sokszor meg akart dermedni a lelkem, de Isten nem hagyta. Ilyenkor rügyeket mutatott, melyek itt-ott elvétele fakadtak s ezzel megbiztatott. Es én hinni tudtam egy második tavaszban...

* A Fébé-tagok részére júniusban Klotildligeten rendezett konferencián tartott előadás összefoglalása.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Aug. 1. I. Kir. 13:1—10. Fil. 3:1—11. Ha valaki a földön birtokot, ékszeret, igazgyöngyöt akar venni, meg kell adni az árát, pénzé kell tennie addigi értékeit. Krisztust nem lehet megnyerni úgy, hogy mindent oda ne adjunk érte. Ha még nem tettük meg, nem a miénk. Ha nem tudjuk megtenni, mert földi értékek is olyan becseksek vak szemünknek, mint Ő, nem is lesz a miénk soha!

Aug. 2. Jer. 23:16—29. Fil. 3:12—16. A keresztyén ember nem tökéletes ember. Megkegyelmezett és kegyelemre szoruló bűnös. Ha valaki magát tökéletesnek látja, megállt az úton, s nem fog célhoz érni. Ha valaki a testvérétől vár tökéletességet, s botránkozik, ítélkezik, saját magát keveri ítéletbe. A keresztyén ember számára itt csak egy tökéletesség létezik: az igekezetnek, a cél felé futásnak az a semmi másra nem tekintő teljessége, tökéletessége, totalitása!

Aug. 3. Mt. 7:13—23. Róma 8:12—17. Mt. 12:46—50. Csel. 16:16—32. Fil. 3:17—4:1. Ebben a célra néző, a cél felé tökéletesen törekvő életben keres Pál apostol követőket. Olyanokat, akik végzik a földi munkát, de a szemük előre néz, mint a viharban hányatott hajósé a kikötő felé.

Aug. 4. Zsolt. 32. Fil. 4:2—9. Hány Evódia és Sintikhé van ma is. Keresztyének. Harcoltak és harcolnak az Evangélium ügyéért, polgárai a mennyek országának, oda igekeznek, — csak egymást nem szívelhetik, viszálykodnak. Pál apostolnak intenie kell őket a megbékélésre. Ő, milyen hatalmas lendületei törhetne előre Isten országának az ügye, ha Isten gyermekei nem egymás elleni harcra pazarolnák az erejüket! Evódia, Sintikhé, béküljetek meg! Az Úr közel! Siessetek!

Aug. 5. I. Kir. 13:11—24. Fil. 4:10—23. Pál apostol tudott bővölködni. A bővölködés nem vonta el az Úrtól. Sáfára maradt csak a földi javaknak. De megaláztatni, szűkölködni is tudott. Panasz és zúgolódás nélkül, börtönfenéken is dicseretet énekeivel. A filippibeliek legjobban tudták: nem üres szó a »mindeure van eröm a Krisztusban«. Élet van mögötte. Ők látták ezt az életet. De akik bennünket látnak, látják-e ezt az életet?

Aug. 6. I. Kir. 13:25—34. Csel. 17:1—15. Ahol az Evangéliom igazán prédikáltatik, ott szükség, hogy szakadás legyen, a világozság különváljék a sötétségtől. Akik nem fogadják be az Igét, gyűlölettel fordulnak az Ige befogadói és hirdetői ellen. Ez így volt és így lesz. De Jézus azt mondta: Boldogok lesztek, ha az én nevéért gyaláznak titeket!

Aug. 7. I. Kir. 14:1—18. Csel. 17:16—34. Pogányoknak szóló prédikáció igazi mintája Pál apostol athéni beszéde. Alkalmazkodik a gondolatvilágukhoz, ismeret-

körükhöz, Isten dolgaiban való tudatlanságukhoz. Először a Teremtőt hirdeti, azután a Megváltót, az örökkévalóságot, az ítéletet, s megterésre hívja hallgatóit. »Némelyek hívének.«

Aug. 8. I. Kir. 16:29—17:7. Csel. 18:1—17. Pál apostol Korintusban keze munkájával keresi kenyérét, úgy prédikálja Krisztust. Ez is azt szolgálja, amit a szűkölködés, a megkövezés, a börtön: hogy az apostol mindenben mint Isten szolgálja ajánlhassa magát. A kézművészségben is. »Nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.«

Aug. 9. Péld. 16:1—9. Csel. 18:18—28. Efézusban marasztalták Pál apostolt, de neki tovább kellett mennie. Isten Lelke vezérelte, nem engedte emberektől befolyásoltatni magát. Rá nagyobb szükség volt Galáciában, ahol tévtanítók zavarták a gyülekezeteket. De az Úr nem hagyta árván az efézusiakat, korintusiakat sem: odarendelte Apollóst, hogy öntözze legyen az apostoi vetésének. (I. Kor. 3:5—7.) Isteni rend.

Aug. 10. Lk. 16:1—12. I. Kor. 10:1—13. Mt. 13:44—46. Csel. 17:16—34. Csel. 19:1—22. Pál apostol idejében még feltűnő jelenség volt olyan keresztyéneket találni, akik nem vettek Szentlelket. Ő, ha ma is így lenne! Ha a keresztyének életéből sugározni a Lélek ereje! (Az Úr ma is megmozdítaná csodatévő karját, s győztes lenne a harc a sötétség urával és alattvalóival!

Aug. 11. Zsolt. 33. Csel. 20:1—16. Valaki, aki nem kíméli magát, mert szorongatja a Krisztus szerelme, — lehetne e töre a fejezet fölé írni. — A 7. vers szerint már akkor megünnepelték a vasárnapot.

Aug. 12. I. Kir. 17:8—24. Csel. 20:17—24. Az a haza, ahol nincs már »elválás, búcsúzás«, odafent van. Pál apostolnak is sokszor kellett búcsúznia. De ő a célra nézett. Nézzünk mi is a célra!

Aug. 13. I. Kir. 18:1—16. Csel. 20:25—38. Vajjon mi tiszták vagyunk-e mindenek véretől? Nem vádolhat-e senki, hogy elmulasztottuk néki Isten teljes akaratát hirdetni? Vigyázók vagyunk-e az őrhelyen, ahova Isten állított?

Aug. 14. I. Kir. 18:17—29. Ef. 3:1—12. Pál apostol mint pogányok apostola került börtönbe, s onnét erősíti gyülekezeit, hirdetve nékik Krisztus végéremehetetlen gazdságát.

Aug. 15. I. Kir. 18:30—46. Ef. 3:13—21. Imádkozik gyülekezeteiért. Nem télen a fogságban sem. Nincs közöttük, de imádkozik, hogy Krisztus lakozzék közöttük, a szívükben, hit által. Ő, diadalmas fegyver az imádság!

T. E. d. t.

Ha életünket teljesen Istennek adjuk át, nem fogyunk ki a csodálkozásból, hogy mit tud belőle formálni.